

ning at tage disse Penge paa den Maade, som det er vor Hensigt at tage dem. Vi har yderligere den fuldkommen sikre Overbevisning, at hvis det til sin Tid skulde vise sig, at de foreslaaede Foranstaltninger ikke var tilstrækkelige, saa vilde man staa overfor en samlet Rigsdag, hvis Medlemmer hver især i Kraft af den Indsats, de havde ydet med Hensyn til det Forslag, som laa for, vilde have sat alt til Side for at udbygge Forslaget, saaledes at det virkelig var tilstrækkeligt. Det, der sker nu, er, at der kommer et Forslag, som vi fra konservativ Side ser saaledes paa, at det ikke indeholder et eneste Moment, som efter vor Overbevisning er af virkelig stor Betydning.

Det ærede Medlem Hr. Rode har jo her gentagne Gange sagt, at hvis det skulde vise sig, at dette Forslag ikke yder nok i Retning af at støtte Kronens Stilling, kan man være overbevist om, at saa vil man hellere end at risikere stærk Kreditindskrænkning, stor Diskontoforhøjelse skride til andre Foranstaltninger, men hvordan i al Verden kan noget Menneske tro, at det skulde være muligt at skaffe saadanne Midler frem, naar man fra radikal-socialdemokratisk Side i den Grad er hildet i Doktriner, at man ikke vil taale en Antydning af det, som et dog ganske stort Parti mener er den rette Vej.

Det er jo meget smukke Talemaader at staa og tale om, at naar det gaar galt, skal vi nok blive enige. Hvornaar bliver vi enige i den danske Rigsdag? Da Egaliseringsfonden brød sammen, var det da ikke i Virkeligheden en Katastroe? Men opnaaedes der den Gang Enighed? Foretog man sig noget virkelig i den Anledning? Jeg tillader mig at paastaa, at det gjorde man ikke. Nej, jeg maa hævde, at den første Betingelse for at løfte denne Sag ud af den daglige Politik er, at man erkender, at intet Parti i dette Land kan have en saa fast Tro paa et eller andet Middel, som det konservative Parti har, uden at der deri ligger en Berettigelse for, at dette Middel ogsaa skal prøves. De tre saakaldte demokratiske Partier har fejlet det konservative Partis Synspunkter til Side, og de bærer selvfølgelig da alene Ansvar for, hvorledes denne Ordning vil virke. Som jeg allerede sagde i min første Tale, kan ingen være i Tvivl om, at ihvorvel vi fra konservativ Side mener, at denne Ordning ikke er god, ønsker vi dog selvfølgelig, at Forholdene maa udvikle sig saaledes, at den maa vise sig at være tilstrækkelig god. Men vi maa tillige sige, at viser den sig ikke at være tilstrækkelig god, er det kun Talemaader, vi

har om, at saa skal Rigsdagen nok blive enig — Talemaader og intet som helst andet! Nej, det, vi faar i det Tilfælde, at Nationalbanken har paataget sig en juridisk Forpligtelse, er ene og alene Diskontoforhøjelse og Kreditindskrænkning, og for Anvendelsen af disse Midler bærer da de Partier, som i Dag vedtager dette Lovforslag, alene Ansvar.

Erhvervsministeren (Stærning): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har paa ny stillet et Spørgsmaal og har indledet det med en længere Udvikling af sine Forventninger paa Grundlag af en Udtalelse om, at jeg ikke vilde sige noget. Jeg maa da sige til Forklaring for det ærede Medlem, at da jeg før sagde, at jeg vilde vente med at svare, indtil Forhandlingerne var sluttet, betød dette, at jeg vilde vente og høre, om der var noget at svare paa, og det ærede Medlem vilde altsaa komme med i det eventuelle Svar, der blev. Da jeg nu havde svaret det ærede Medlem og ikke skønnede, at der var mere at svare paa, var der ingen Grund for mig til at tage Ordet igen. Da det ærede Medlem imidlertid optræder i Forhørsdommerrollen i Dag, skal jeg paa ny svare ham, idet jeg beklager, at det ærede Medlem ikke synes at have læst Lovforslaget helt igennem, thi hvis det ærede Medlem havde læst den sidste Paragraf, §. 9, vilde han have set, at Loven træder i Kraft den 1. Januar, og naar den er vedtaget af Rigsdagen, sker denne Handling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Indstillingen af *Udvalgets Flertal* (P. Andersen, Bresemann, Clausager, Niels Frederiksen, Himmelstrup, N. P. Jensen, N. Neergaard, Hans Nielsen, Pinstrup, Rode, Sundbo, Trier og Wilmann)

vedtoges med 89 Stemmer mod 22.

Indstillingen af *Mindretallet* (Lange og Fibiger) betragtedes dermed som *forkastet*.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 99 Stemmer mod 23.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Der er ikke mere at forhandle i dette Møde.

Med Skrivelse af Dags Dato tilbagesender Landstingets Formand:

Forslag til Lov om Ændring i den kommunale Skattelovs Bestemmelser om Over-